

**SUSAN
MALLERY**

**De
Bookstore
Diaries**

Vertaling Anne Jongeling

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Susan Mallery, Inc.
Oorspronkelijke titel: *The Bookstore Diaries*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Anne Jongeling
Omslagontwerp: HarperCollins Publishers LLC
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Creative_Juice_Art / stock.adobe.com (boeken); Amanda Roberts (deuropening)
Zetwerk: ZetSpiegel BV., Best
Druk: Nørhaven, Denemarken, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1985 7
ISBN 978 94 027 7692 8 (e-book)
NUR 302
Eerste druk april 2026

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

‘Afgekeurd.’

Jax Sutherland pakte de boeken uit de kartonnen doos en legde ze op haar karretje. ‘Niet zo snel. Je hebt het niet eens gelezen.’

‘Afgekeurd.’

Ze keek zuchtend op naar Ramon. ‘Wat ben je toch kieskeurig?’

‘Tijd voor een lekker hapje.’

‘Jij hebt altijd zin in lekkere hapjes. En nee, je krijgt niks.’

De grijze roodstaartpapegaai maakte een geluid dat verdacht veel leek op het verachtelijk gesnuif van Jax’ moeder als die zich ergerde, en vloog klapwiekend vanuit de opslagruimte naar de winkel. Jax keek opnieuw naar het boek dat Ramon had afgekeurd. Ze streelde de sierlijk gebloemde kaft. Ze zou het nooit toegeven, noch aan de papegaai noch aan iemand anders, maar ze had een leesexemplaar gekregen en inderdaad, hij had gelijk. Ondanks de lyrische recensies en de grootschalige advertentie-campagne was het geen sterk verhaal.

‘Maar het zal iemands lievelingsboek worden,’ hield ze zichzelf voor toen ze het inmiddels gevulde karretje naar de winkel reed, ‘want er is voor elk wat wils.’

Ze begaf zich naar de afdeling Nieuwe Fictie, waarbij ze be-

hoedzaam tussen de tientallen rondneuzende, lezende en praten-
de klanten navigeerde en de bouwvakkers die bij de muur aan de
oostkant bezig waren. De Painted Lady Bookstore was een brui-
send onderdeel van de gemeenschap in het Californische kust-
plaatsje Port Palmas. Het schitterende victoriaanse landhuis dat
drie verdiepingen telde, was aanvankelijk een gezinswoning van
een rijke familie geweest. In de afgelopen anderhalve eeuw had
het tijdens de drooglegging dienstgedaan als clandestiene uit-
gaansgelegenheid, daarna als pension, en na een periode van
leegstand hadden Jax' grootouders het in de jaren zestig gekocht
om er een boekhandel in te beginnen. De winkel was verspreid
over drie verdiepingen, met de kelder erbij, en de kamers waarin
ooit mensen gewoond en geslapen hadden, waren nu opgedeeld
in afdelingen met uiteenlopende genres, die navenant waren in-
gericht. Zo lagen er namaakwapens bij de misdaadromans en er
hing een fraai portret van Sherlock Holmes, dat door een lokale
kunstenaar was geschilderd. Bij de sprookjes stond een grote
draak van haakwerk, compleet met secuur uitgewerkte vleugels.
In de kelder vond je de griezelboeken en de spelletjes. De kleinste
kamer boven was omgetoverd tot een jungle en die was voor
Ramon. Hij sliep 's nachts in een open kooi, had een stokje om
op te zitten en een puppymat om zijn behoefte op te doen.

Op de bovenste etage was een appartement met twee slaap-
kamers, een ruime keuken en een groot terras met een weids
uitzicht op de oceaan. Na haar scheiding woonde Jax daar in de
weken dat ze niet bij haar kinderen was.

Vanaf de eerste dag dat ze de Painted Lady Bookstore binnen
was gestapt, op haar tiende, was ze idolaat geweest van het ge-
bouw. De hoge plafonds, de grote ramen, de krakende traptreden
en het behaaglijke gevoel van veiligheid als het buiten guur was.
Ze hoorde hier thuis, ze had hier altijd thuisgehoord.

Tijdens het categoriseren van de recent verschenen titels be-

antwoordde ze vragen van klanten, zoals wanneer er een nieuw boek van iemands favoriete auteur uitkwam, of ze prikte een datum voor het bespreken van een liefdadigheidsproject. Heerlijk om te doen. Ondanks haar scheiding, een jaar eerder, voelde ze zich fantastisch, en de mensen van wie ze hield, waren gelukkig en gezond.

‘Hallo Jax, heb je even?’

Ze draaide zich om en zag haar ex, Harris, naar haar toe komen. Gelukkig werd ze inmiddels niet meer overspoeld door negatieve gevoelens als ze hem zag. Ze waren vriendschappelijk uit elkaar gegaan, dat wil zeggen, als ze even niet dacht aan hoe verbijsterd ze was geweest toen hij zomaar had aangekondigd te willen scheiden. De ene dag waren ze een best gelukkig stel geweest, dat vond ze zelf althans, de volgende dag had hij zijn koffers gepakt.

Op een donderdag had hij de deur definitief achter zich dichtgetrokken. De kinderen waren al naar bed en zij en Harris hadden zitten napraten over de droevige begrafenis waar ze die middag waren geweest. Hun vriendin Kim, die van dezelfde leeftijd was als zij, was hun ontvallen en ze waren allebei flink van slag geweest. Maar in plaats van die gevoelens met haar te delen, had hij haar overdonderd met de mededeling dat hij haar zou verlaten.

Hij was al weg voor ze goed en wel op adem was gekomen, en zij was degene geweest die de volgende ochtend aan de kinderen had moeten uitleggen waarom papa niet aan de ontbijttafel zat.

Maar ze had zich erdoorheen geslagen en met de kinderen, de schatten, ging het prima. Zij en Harris hadden allebei de draad weer opgepakt. Harris iets meer, omdat hij voortdurend aan de rol was met bijna alle – té – jonge vrouwen in een straal van honderd kilometer terwijl zij nog niet aan een ander moest denken, maar dat was een minpuntje waar niemand van wakker lag.

Ze wierp een blik op de grote wandklok die ooit de hal in het

treinstation van San Francisco had gesierd. Het was net één uur 's middags.

‘Moet jij niet naar het sportveld?’

Harris was de honkbalcoach van de Port Palmas High School. Het voorjaar was altijd de drukste periode.

Hij volgde haar blik naar de klok en knikte. ‘Ik heb maar een paar minuten, maar ik wilde iets bespreken. Kunnen we even naar je kantoor?’

‘Natuurlijk.’

Ze liet het karretje achter bij de afdeling Kookboeken, waar ooit de keuken zat, nu opgeleukt met culinaire accessoires als schorten, kruiden en voorraadpotten, en ging hem voor naar de achterkant van de winkel waar ze in een bescheiden, raamloze ruimte kantoor hield. Even later vloog Ramon naar binnen en hij posteerde zich op een hoge boekenkast.

‘Hé, alles kits achter de rits?’ vroeg Harris aan de papegaai.

Jax kreunde. ‘Zeg dat nou niet. Je weet dat hij alles onthoudt.’

‘Het is een mannetje. Hij snapt dat soort dingen.’

Ze trok de deur dicht en ging achter haar bureau zitten. Hij nam plaats op de stoel tegenover haar. Ze vroeg zich af of hij was gekomen omdat hij het schema met de kinderen wilde veranderen, of om te bespreken waar hij ze mee naartoe moest nemen op vakantie. Sinds Xander vijf was geworden, nu drie jaar geleden, nam hij de kinderen 's zomers mee naar stadions door het hele land. Afgelopen jaar waren ze met de auto naar Cleveland gereden, waar ze tussen de honkbalwedstrijden door de regio hadden verkend.

‘Ik wil ons voogdijplan aanpassen.’

Zijn mededeling en haar gedachten lagen zo ver uiteen dat ze dit even moest verwerken. Haar eerste reactie was om haar hakken in het zand te zetten. Ze hadden hun uiterste best gedaan om het voor hun kinderen zo gemakkelijk mogelijk te maken. Harris

was zelf een kind van gescheiden ouders en hij had er behoorlijk onder geleden dat hij van hot naar her was gesleept en dat zijn ouders uiteenlopende opvattingen over opvoeding hadden gehad. Jax had het internet afgespeurd naar oplossingen, en uiteindelijk was de huidige als beste uit de bus gekomen: de kinderen bleven in het huis wonen, zij en Harris zaten er om de week. Het had een paar maanden geduurd om aan deze nieuwe situatie te wennen, maar inmiddels was de overeenkomst ingeburgerd. In de week dat ze niet bij haar kinderen zat, woonde ze in het appartement boven de boekhandel.

‘Hoe dan?’ vroeg Jax behoedzaam. ‘Alles loopt net op rolletjes. Iedereen is er senang bij.’

Hij verschoof op zijn stoel. ‘Ik wil dat Shawna blijft slapen.’ Hij wendde even zijn blik af. ‘We hebben al een half jaar een relatie. Het begint serieus te worden. Het is niet fair dat ik haar soms een hele week niet kan zien.’

Jax rolde nog net niet met haar ogen. ‘O, je kan haar natuurlijk wel zien, Harris. Ze is te allen tijde welkom. Ze kan elke avond bij jou en de kinderen aanschuiven. Maar dit gaat er niet om dat je haar wilt zien, hm? Dit gaat gewoon om seks. Je wilt ook in jouw week een potje rampetampen.’

‘Potje rampetampen. Potje rampetampen!’

Het zangerige stemgeluid kwam van boven. Jax kreunde, maar Harris grinnikte. ‘Zo gaat-ie goed, Ramon.’

‘Moedig hem nou niet aan.’

‘Misschien moet je hem bij de afdeling Kinderboeken vandaan houden tot hij die kreet weer heeft afgeleerd.’

‘Potje rampetampen,’ herhaalde Ramon, en hij sloeg zijn vleugels uit. ‘Eruit. Eruit.’

Ze opende de deur en terwijl hij wegvloog, liet hij een spoor van echo's na. ‘Potje rampetampen. Potje rampetampen!’

Jax had geen idee hoe ze dit haar papegaai kon afleren, maar

dat was van later zorg. Ze moest eerst het probleem met Harris zien op te lossen. Ze deed de deur dicht en ging weer achter haar bureau zitten.

Haar ex speelde honkbal in de minor league toen ze elkaar hadden leren kennen. Hij was lang, knap, goedlachs en had dik, donker, golvend haar. Ze was meteen voor hem gevallen en tot haar opluchting was dat wederzijds geweest – per slot van rekening was ze maar een plattelandsmeisje dat op een niet noemenswaardig instituut een opleiding volgde. Maar hij was oprecht weg van haar en negen maanden later waren ze getrouwd.

Vijf jaar lang was ze de liefdevolle echtgenote geweest die alle begrip had voor zijn ambitie om het tot de major league te schoppen. Ze had hem financieel gesteund en hem aangemoedigd zijn droom te volgen. Toen zijn grote doorbraak eindelijk kwam, was ze naar Seattle gevlogen om zijn debuut bij de Mariners mee te maken. Een jaar later had een ernstige schouderblessure zijn droom aan stukken geslagen.

Voor zover ze wist, had hij haar nooit bedrogen. Hij was een betrouwbare, leuke vader en een fijne echtgenoot – tot hij opeens de scheiding aanvroeg en haar verliet.

De eerste acht maanden had hij een hele reeks vriendinnen versleten, maar een halfjaar geleden leerde hij Shawna kennen. Ze woonde sinds kort in Port Palmas en was onderwijzeres op de basisschool, die pal tegenover Harris' middelbare school stond. Volgens Ryleigh, de zus van Jax, was Shawna erg aardig, zorgzaam en heel leuk met de leerlingen. Natuurlijk was ze ook beeldschoon, hoogblond en zesentwintig, dus twaalf jaar jonger dan Jax en veertien jaar jonger dan Harris. Maar daar mocht ze natuurlijk geen commentaar op hebben.

'Nee.' Ze zei het zo beheerst mogelijk. 'Nee tegen een wijziging in ons voogdijplan, en geen logeerpacten tenzij jullie getrouwd zijn of op z'n minst verloofd.'

Hij verstrakte. 'Dat is niet eerlijk. Shawna is belangrijk voor me.'

'Nou, dat is heel leuk, maar irrelevant. Kom op, het gaat maar over een week. Verzin er wat op. Een vluggertje vlak voor schooltijd of zo. Jouw seksleven is mijn probleem niet, en ik wil ons voogdijplan niet aanpassen vanwege jouw liefde. De kinderen zijn gebaat bij de huidige overeenkomst, en dat is het enige wat telt.'

'Ik wist dat je dwars zou gaan liggen.' Hij stond op. 'Misschien moet je ook eens een vriend zoeken, dan begreep je het misschien beter.'

'Al zou ik smoorverliefd worden, dan verander ik nog niet van gedachten. Gentry is elf en Xander nog maar acht. Te jong om jou met Shawna de koffer in te zien duiken.'

'Het zal wel,' zei hij nurks. Hij stond op en rukte de deur zo ruw open dat die tegen de muur smakte.

'Doe niet zo kinderachtig,' zei ze tegen zijn boze rug.

Ramon vloog weer naar binnen. 'Potje rampetampen.'

'Nee dus, maar leuk dat je het vraagt.'

Ze stak haar arm uit. Hij streek neer op haar hand en leunde opzij tot hij zijn kopje tegen haar wang kon drukken.

'Ik hou van je.'

'Ik van jou,' zei ze.

'Nu een lekker hapje.'

Ze schoot in de lach. 'Ja, oké. Kom, we gaan kijken of we iets kunnen vinden in de keuken.'

Deze dag had niet beter kunnen verlopen, dacht Ryleigh Weaver toen ze met haar vriend Dustin over het strand liep. Santa Barbara was heerlijk, een ware verrukking met al die leuke winkeltjes. Ze waren 's morgens gaan wandelen, 's middags hadden ze door de stad geslenterd en nu, na een zalig diner, liepen ze over het strand terwijl de zon langzaam in de zee zakte. Kon het nog mooier?

Misschien wel. Zou het nu gaan gebeuren?

Het stemmetje in haar hoofd herhaalde de vraag, maar Ryleigh negeerde het. Ze zou de volmaakte betovering van deze dag niet laten verpesten door gepieker of Dustin haar na vijftien maanden verkering en hun wederzijdse liefdesverklaring van een jaar geleden – wat ze nu in Santa Barbara aan het vieren waren – een aanzoek zou doen. Hij zou daar zijn eigen moment voor kiezen. Uiteindelijk. Na veel vijven en zessen.

‘Ik hou van je,’ zei hij en hij legde een arm om haar schouders. ‘Wat een fantastische dag.’

‘Zeg dat wel. En ik hou ook van jou. Het is misschien maf om te vieren dat we anderhalf jaar geleden voor het eerst “ik hou van je” tegen elkaar zeiden, maar toch vind ik het leuk.’

Hij bleef staan en keek haar aan. Hij was bijna een kop groter dan zij, hij had lichtbruin haar en kuiltjes in zijn wangen als hij haar toelachte. Het geel met oranje licht van de ondergaande zon leek om hen heen te zweven, wat het moment nog intenser maakte.

‘Je betekent heel veel voor me,’ zei hij terwijl hij een haarlok uit haar gezicht streek. ‘We hebben het fijn samen.’

O god, o god, o god, nu kwam het! Hij ging het doen. Hij zou haar ten huwelijk vragen. Ze kreeg vlinders in haar buik en voelde haar knieën knikken. Haar hart bonsde in haar keel.

Zijn donkere ogen zochten de hare. ‘Ryleigh, je betekent alles voor me.’

Ja! Ja! Het ging gebeuren! Ze probeerde rustig te blijven en zich in te houden. Er stak een briesje op, ze voelde een koele wind langs haar huid strijken. Ze huiverde licht terwijl ze hem inwendig aanspoorde door te gaan.

‘Je weet dat ik ook zo denk over jou,’ zei ze schor.

Hij glimlachte. ‘Ik zou me knap lullig voelen als jij er anders in stond. Balen als ik de enige was. Ryleigh...’

Ze huiverde opnieuw. Hij fronste.

‘Heb je het koud?’

‘Wat? Eh... nee. Niets aan de hand.’

Hij wreef over haar armen. ‘Je staat te vernikkelen. Waarom heb je niets gezegd? Kom, we gaan terug naar het hotel.’

Wat? Terug naar het hotel? Maakte hij een grap? En de vraag dan, die hij nog moest stellen? Ze had haar antwoord al klaar. Ze had het al zes maanden paraat. Wel verdraaid. Dit kon niet waar zijn!

Maar het was wel waar. Dustin trok haar tegen zich aan alsof hij haar met zijn eigen lichaam wilde verwarmen en loodste haar mee naar hun hotel. Terug in hun kamer zette hij meteen de televisie aan.

‘Vijf minuten,’ zei hij met een brede grijns. ‘Ik wil de uitslagen zien. De Dodgers stonden voor toen we weggingen.’

Ze bleef op de drempel staan terwijl hij zich op de kleine bank nestelde en bleef zappen tot hij de baseballwedstrijd had gevonden. Toen liep ze naar het bed en liet zich op de rand zakken.

Het moment was voorbij, dacht ze. Ze was nog steeds van slag omdat ze er zo dichtbij waren geweest. Hij had natuurlijk de hamvraag willen stellen. Of misschien niet. Ze begon aan zichzelf te twijfelen. Misschien was hij het helemaal niet van plan geweest. Misschien wilde hij niet eens met haar trouwen. Misschien was dit hun relatie.

Ze viel achterover op de spreij en sloot haar ogen. Ze voelde de tranen branden, maar die slikte ze snel weg. Ze zou niet huilen, hier bij haar argeloze vriend, die haar nooit een aanzoek zou doen. Nog in geen honderd jaar.

‘Heb je het nog koud?’ vroeg hij vanaf de bank. ‘Of gaat het al een beetje?’

‘Prima,’ fluisterde ze, terwijl ze haar best deed het verdriet uit haar stem te weren.

‘Zo mag ik het horen.’

‘Hoe was jullie weekend?’ vroeg Jax terwijl ze met haar zus op de riante terrasstoelen neerstreek.

Ryleigh hield haar glas wijn in evenwicht om niet te morsen. ‘Ik wil er niet over praten,’ zei ze zuchtend. Ze was nog altijd ontdaan. De notoire dag van het aanzoek dat niet kwam, was nu drie dagen geleden, en ze voelde zich nog steeds gekwetst en gegeneerd. Ze kon het maar niet loslaten. Ze was gekwetst omdat ze zich inmiddels afvroeg of zij en Dustin wel op één lijn zaten, en ze geneerde zich omdat ze in de afgelopen maanden was veranderd in een behoeftige zanikerd die smachtend uitzag naar het moment dat haar vriendje een ring om haar vinger zou schuiven. Ze wist dat het niet om die ring ging, maar om de symboliek, al werd ze daar niet vrolijker van.

Haar zus voelde de stemming direct aan. ‘Wat is er gebeurd? Jullie hebben toch geen ruzie gekregen?’

Ze klonk bezorgd en keek haar doordringend aan. Ryleigh wist exact wat er in haar omging, want ondanks hun leeftijdsverschil leken ze soms wel een eeneiige tweeling. Ze lachten hetzelfde, dachten hetzelfde, zelfs hun stemgeluid was identiek. Ze hadden allebei het lichtbruine haar van hun moeder met de slag erin van hun biologische vader. Ze hadden allebei bruine ogen met een zweem groen, en, volgens Jax’ eerste vriendje, een sensationele lach.

Alleen was Ryleigh er nog niet in geslaagd haar vriend tot een aanzoek te bewegen.

‘Nee, geen ruzie,’ zei ze. ‘Bij lange na niet. Het was juist fijn. De zonsopgang op de laatste avond was adembenemend.’

‘Ik hoor een zekere ondertoon,’ zei Jax. Ze slaakte een zucht. ‘Ach, je had natuurlijk verwacht dat hij je zou vragen.’

‘We hadden iets te vieren,’ zei Ryleigh. Ze keek haar zus aan. ‘We maakten een strandwandeling omdat hij dat voorstelde. Maar toen we daar stonden, bij de ondergaande zon, zweeg hij in alle

talen. Ik wachtte en wachtte, en toen werd het koud en daarom zijn we teruggegaan naar het hotel.' Ze zakte terug in de kussens en sloot haar ogen. 'Het gaat niet gebeuren, Jax. Hij zal me nooit vragen.'

'Jemig, wat naar?'

Ryleigh hield haar ogen gesloten. 'Alsof je dat meent?'

'Ja, echt. Ik gun je alle geluk.'

Dat klonk lief, maar Ryleigh wist wel beter. Jax, de oudere zus die haar in alles steunde, vond dat zij en Dustin niet bij elkaar pasten. Ze misten die vonk, zei ze. Vergeleken met de stormachtige passie die Jax indertijd met Harris had beleefd, waren zij en Dustin inderdaad vrij kalm in de omgang met elkaar. Maar niet iedereen had behoefte aan wilde, hartstochtelijke vrijpartijen. Sommige mensen hadden meer aan een stabiele relatie, zoals zij en Dustin. Een fijne, rustige liefde voor altijd.

'Ik wil zo graag trouwen,' zei Ryleigh. Ze keek omhoog naar de hemel. Ze had liever een verlovingsring laten zien dan zo te zitten jammeren. 'Ik wil graag beginnen aan de rest van mijn leven. Ik heb een prima carrière en fijne vrienden, maar ik wil kinderen en ik lijk niet op mam.'

Hun moeder, een befaamde literair agente in New York, had zich op haar dertigste gerealiseerd dat ze geen traditionele relatie wilde, maar wel kinderen. Ze had een spermabank benaderd en negen maanden later was Jax geboren. Vier jaar later wilde ze een tweede, ze koos voor dezelfde donor en voilà: Ryleigh.

De meisjes waren tien en zes toen hun moeder hen in de zomervakantie meenam naar Port Palmas, het kleine stadje aan de Westkust waar ze was opgegroeid. Ze liep daar toen een oude vlam uit haar schoolperiode tegen het lijf en geheel onverwacht stonden ze niet lang daarna voor het altaar. Hun moeder had al een manier gevonden om te telewerken voordat het in de mode kwam, en ze vloog alleen om de maand naar New York voor

tête-à-têtes met haar opdrachtgevers. Toen Ryleigh ook haar diploma had gehaald en aan een opleiding was begonnen, verhuisde hun moeder met hun stiefvader voorgoed naar New York.

Jax boog zich naar voren en pakte haar hand. 'Ik weet het, en ik vind het vervelend dat Dustin zo afhoudend is.'

'Dank je.' Ryleigh drukte haar zus' vingers en trok haar hand terug. 'Misschien houdt hij niet meer van me. Wat denk jij?'

'Onzin. Anders neemt hij je toch niet mee voor een weekendje weg?'

'Ach ja. Ik weet niet wat hem mankeert. We hebben het al over de toekomst gehad, dus wat houdt hem tegen?'

Dustin werkte voor een klein advocatenkantoor in Port Palmas, samen met zijn vriend Alex en twee compagnons die de praktijk hadden opgericht. Wijlen Alex' vrouw, Kim, had haar indertijd aan Dustin voorgesteld. Ryleigh was kapot geweest van haar dood. Dustin had haar gesteund en vastgehouden als ze het te kwaad kreeg. In die periode was hij haar rots in de branding geweest. Ze hadden toen net een maand verkering gehad, maar die vreselijke tijd had hen nader tot elkaar gebracht.

'Misschien hebben wij niet wat jij en Harris hadden, maar het is nog altijd bijzonder. Ik snap eigenlijk het probleem niet.'

'Zal ik het eens hardhandig aan zijn verstand peuteren?' vroeg Jax. 'Ik zou een poging kunnen wagen.'

Ryleigh schoot in de lach. 'Lief je dat je je omwille van mij wilt verlagen tot geweld, maar nee. Ik moet er gewoon achter zien te komen waar het aan ligt.' Ze nipte van haar wijn. 'En jij? Hoe gaat het met jou?'

'Harris wil ons voogdijplan aanpassen.'

'Hoe dan? Jullie oplossing is ongebruikelijk, maar wel effectief. Het gaat goed met de kinderen, en je vindt het leuk om daar om de week te wonen.'

'Hij wil dat Shawna blijft slapen.'

Ryleigh staaarde haar zus aan. ‘Dat meen je niet! Nou zeg! Hij wil het voogdijplan aanpassen zodat hij het vaker met zijn vriendinnetje kan doen? Jullie kinderen wonen daar! Ze zijn te jong om dat soort fratsen van volwassenen te kunnen bevatten. Wat haalt hij zich in zijn hoofd? Nou vraag ik je! Geen sprake van. De voogdij aanpassen om te rampetampen met zijn vriendin. Ik dacht het niet.’

Ze was nog niet klaar met haar tirade, maar ze stopte toen ze Jax zag lachen.

‘Wat is er?’

‘We lijken echt heel veel op elkaar.’ Jax hief grinnikend haar glas. ‘Ik zei zo ongeveer hetzelfde tegen Harris toen hij erover begon, en ik had het ook over dat rampetampen. Helaas was Ramon erbij. Raad eens wat zijn nieuwe favoriete uitroep is.’

Ryleigh dacht aan het schrille stemgeluid van de papegaai en kromp even in elkaar, maar ze kon meteen daarna de lol ervan inzien. ‘Misschien is het goed voor je winkel. Mensen zijn tuk op zoiets schandaligs.’

‘Ik was eigenlijk op zoek naar een vervangende kreet voor Ramon, die hij uitentreuren kan herhalen.’

‘Vraag het aan Cheryl. Die is daar heel creatief in.’

Cheryl Tatum had lesgegeven op de basisschool en ze was ooit Ryleighs mentor geweest. Tegenwoordig was ze parttime bij Jax in dienst als organisator van speciale evenementen. Een functie waarvoor je tactisch en vindingrijk moest zijn en liefst ook over spionagetalenten moest beschikken. Cheryl bezat al die eigenschappen en die waren haar ook van pas gekomen bij haar vorige baan.

‘Goed idee.’ Jax nam een slokje wijn. ‘We blijven gewoon van alles roepen tot hij er eentje oppakt.’

‘Of hij blijft voorlopig dat “potje rampetampen” kraaien.’

Jax gromde. ‘Dat zit er dik in. Het is een flapuit.’

Ondanks haar gemopper wist Ryleigh dat haar zus verknocht was aan die gekke papegaai. De ouders van hun stiefvader hadden hem zesentwintig jaar geleden in huis genomen. Ramon was toen twee jaar oud en had het duidelijk slecht gehad bij zijn vorige baas. Het beestje was gestrest, mager en half kaal doordat hij in zijn veren pikte. Ze spraken af hem te houden tot ze een fatsoenlijk nest voor hem hadden gevonden, maar kennelijk waren liefhebbers van jonge roodstaartpapegaaien dun gezaaid, ook doordat de vogels een levensverwachting van minstens vijfenveertig jaar hadden.

Ryleigh vond Ramon eng, maar Jax had zich direct over de vogel ontfermd. Hun grootouders hadden het kleine kamertje op de zolder van hun victoriaanse huis leeggehaald, zodat hij daar de ruimte had, en Jax had elke vrije minuut met hem doorgebracht. Ze had hem voorgelezen, tegen hem gepraat, hem met de hand gevoerd en hem zindelijk gemaakt. Hij was die zomer helemaal opgebloeid. Daarna was hij de boekwinkel beneden gaan verkennen en hij was aan de clientèle gaan wennen. Ramon bleek een sociaal beest dat graag onder de mensen was, maar Jax was zijn favoriet.

‘Hoe ga je het aanpakken met Harris?’ vroeg Ryleigh.

‘Ik laat het zo. De huisregels staan in het voogdijplan, die kunnen alleen gewijzigd worden als we daar allebei toestemming voor geven. Ik blijf erbij dat Shawna niet mag blijven slapen. Jasses, het idee alleen al. Harris zal een poosje tegensputteren, maar zich er uiteindelijk bij neerleggen.’ Jax keek haar aan. ‘Zijn relatie met haar duurt langer dan met die andere scharrels, maar toch is hij niet op zoek naar vastigheid. Laten we niet vergeten wat hij zei toen wij uit elkaar gingen: hij wilde zich niet langer binden.’

Ze zei het opgewekt, maar Ryleigh wist dat hier oud zeer speelde. Jax had geen flauw benul gehad dat Harris haar had willen verlaten. Dat was toen gekomen als een donderslag bij heldere

hemel. Ryleigh zou het nooit hardop zeggen, maar zij stond er niet van te kijken. Voor hun scheiding vond ze dat Harris en Jax allebei al een paar jaar hun eigen leven leidden, en dat de sprankelende vonk van het begin allang was gedoofd.

‘Dat klopt, Harris is niet op zoek naar een serieuze relatie,’ zei Ryleigh. ‘Bovendien is hij akkoord gegaan met de huisregels.’

Jax knikte. ‘Precies.’ Ze grinnikte. ‘Wie z’n billen brandt... Ik kan er niet mee zitten.’

‘Wie z’n billen brandt. Als je dat Cheryl laat zeggen waar Ramon bij is, pikt hij het misschien op.’

Jax giechelde. ‘Al iets beschaafder dan dat rampetampen, maar nog altijd geen oplossing. Waarom kraait hij niet gewoon “Fijne dag allemaal!” terwijl hij rondfladdert?’

‘Omdat die gevederde schelm niet zo in elkaar zit. Je bent voorlopig nog niet van dat rampetampen af.’

‘Bof ik even.’